

Els feudals partits polítics actuals

written by Mireia Juanola | 15 de desembre de 2022

Per més que provo d'estudiar i analitzar el tema de la política catalana actual, no hi trobo altre desllorigador que remuntar-me a altres temps passats. De fet, no és cap novetat dir que la majoria de coses en aquest món ja han estat inventades o que ja han succeït en algun altre moment i, per això, sempre és bo fer comparacions "adaptades" per veure com s'han resolt o elaborat.

Així, doncs, aquest fenomen que estem vivint avui dia amb els partits polítics i la política en general no fa més que remetre'm a la fosca etapa de l'edat mitjana i no perquè estiguem mancats de llum, en aquesta època de disbauxa energètica, sinó més aviat per una poca llum humana que ens retorna a moments obscurs del nostre passat medieval quant a comportament social.

I és que les persones solem moure'ns a partir d'emocions internes que, sense el filtre mental adequat, ens poden portar a situacions poc controlades on s'hi aboquen els instints i desitjos més ocults. Així, podem enamorar-nos, odiar o desitjar en un aiguabarreig de sentiments contradictoris, que és justament el que ens fa humans.

Però malauradament, sovint tampoc podem deslligar aquests comportaments de conductes relacionades amb el concepte de poder. La submissió, el xantatge emocional o l'obediència són també estats emocionals interns que, en aquest cas, van relacionats amb el vincle.

El vincle és un sentiment pregon que et lliga o vincula amb algú de forma estable i duradora. El més comú és que sigui amb la mare i la família, en grups o societats, però en l'època feudal podia ser també amb relació al vassallatge.

En les relacions sanes el vincle és gratificant i bidireccional i aporta seguretat i benestar a les persones, mentre que en els vincles perversos, s'estableix una relació de poder vertical impregnat de xantatge emocional, dependència o submissió.

Els partits, com a grups d'humans que són, també s'estructuren a partir dels vincles, però actualment, lluny de ser el que havien estat en altres temps –espais de debat i confrontació ideològica– s'han convertit en escenaris de pati de col·legi o d'opereta on s'hi contemplen les passions més baixes de la condició humana com són la cobdícia, l'enveja, la gelosia, la supèrbia i la ignorància i un immens desig de manar.

Com passava en l'edat mitjana amb la religió i el feudalisme, estem en temps de dogmatismes i autoritarismes imposats en què es penalitza i s'aparta l'esperit crític i el debat reflexiu.

Els comicis serveixen per enaltir líders pragmàtics que, en lloc de gestionar els lideratges necessaris, esdevenen dictadors de pensament únic gràcies a envoltar-se de persones disposades a tot per esgarrapar un càrrec.

I així la perversitat està servida, perquè mentre uns, els líders, insinuen ofertes sucoses incertes, els altres, els aspirants, es vanten internament de poder ser els escollits, la qual cosa desferma caïnismes i punyalades on es traeixen promeses, desitjos, idees i esperances; tot per satisfer els propis interessos de poder ocults, disfressats de bonhomia.

El resultat és una autoproclamada cort d'incompetents que menysté aquells qui els han fet arribar on són. I amb aquest fals autoreconeixement estèril, però sumptuós, s'autoinvesteixen d'un poder que només es reconeixen entre ells. Però, és clar, tenen el mànec d'una paella de què s'han apoderat a partir d'una democràcia de la qual han traït els principis.

Ni ideologies, ni punyetes! Només narcisisme, poder i

submissió, intrigues, faràndula i pocs escrúpols...

I la feina per fer!